

Μνήμων

Τόμ. 24, Αρ. 2 (2002)

Π. Υφαντής, Μέγα Σπήλαιο. 'Ιστορία, πνευματική και εθνική μαρτυρία, έκδ. 1 . Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, 'Αθήνα 1999

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Γ. ΧΟΤΖΑΚΟΓΛΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.754](https://doi.org/10.12681/mnimon.754)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΧΟΤΖΑΚΟΓΛΟΥ Χ. Γ. (2002). Π. Υφαντής, Μέγα Σπήλαιο. 'Ιστορία, πνευματική και εθνική μαρτυρία, έκδ. 1 . Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, 'Αθήνα 1999. *Μνήμων*, 24(2), 438-443.
<https://doi.org/10.12681/mnimon.754>

προσπάθεια αυτογνωσίας. Η ίδια η *Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας* αποτελεί από μόνη της μια πρόσκληση σε διάλογο με το παρελθόν. Η μελέτη της κα-

τασκευής της και της διαδρομής της έως την εποχή μας, είναι άλλη μία τέτοια πρόσκληση.

ΕΙΡΗΝΗ ΠΥΡΡΙΤΑΗ

Π. Ύφαντης, *Μέγα Σπήλαιο. Ιστορία, πνευματική και εθνική μαρτυρία*, έκδ. Ί. Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, Αθήνα 1999, 200 σ.

Ἡ μονογραφία αὐτὴ ἀποτελεῖ μία προσπάθεια παρουσιάσεως τῆς ἱστορίας καὶ δράσεως τῆς Ί. Μ. Μεγάλου Σπηλαίου Καλαβρύτων ἀπὸ τὴν ἴδρυσή της ἕως σήμερα. Ἀφορμὴ τῆς μελέτης ἀποτελέσσει ἡ προκήρυξη βραβείου γιὰ τὴ συγγραφή μονογραφίας μὲ θέμα τὸ Μέγα Σπήλαιο ἀπὸ τὴν Ί. Μητρόπολη Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας. Τὴν ἔγκριση τῆς ἐργασίας ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπονομὴ τοῦ βραβείου στὸ θεολόγο Π. Ὑφαντῆ διεκπεραίωσε ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν.

Τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου διαρθρώνονται σὲ ἕξι ἐνόητες (Κεφάλαια Α' - ΣΤ'), οἱ ὁποῖες χωρίζονται σὲ περισσότερα ὑποκεφάλαια, ἐνῶ στὸ τέλος τοῦ βιβλίου παρατίθεται Παράρτημα μὲ «Πηγές καὶ Ἀρχεῖακὸ ὕλικό» (σ. 165-192) καὶ «Βιβλιογραφία» (σ. 193-199).

Στὸ πρῶτο κεφάλαιο («Τοπογραφία καὶ Ὄνομασία τῆς μονῆς» σ. 19-29), παρουσιάζονται σὲ τέσσερα ὑποκεφάλαια ἡ χωρογραφία τοῦ Μ. Σπηλαίου, ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, οἱ ἐπιγραφικὲς μαρτυρίες καὶ ἡ ἔγχεια περιουσία τῆς μονῆς.

Ἀπὸ τὴν προσεκτικὴ ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου διαπιστώνεται ὅτι ὁ συγγραφέας ἀντὶ γιὰ τὸ δρόμο τῆς ἱστορικῆς ἔρευνας ἐπέλεξε τὴν ἀτραπὸ τῆς ἀντιγραφῆς. Ἐτσι περιγράφει τὸν κυρίως ὄγκο τοῦ μοναστηρίου καὶ τοὺς περὶ τὸ Καθολικὸ χώρους ἀντιγράφοντας ἀπὸ τὸ παλαιὸ Κτιτορικὸ τῆς μονῆς τοῦ Κων. Οἰκονόμου¹ (1840) καὶ

τὴν «Χωροταξικὴ Περιγραφή» τοῦ ἱερομονάχου Θ. Τσεκούρα² (1916), πράττοντας αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος στηλιτεύει (σ. 20 σημ. 3) τὸν Τσεκούρα, ὅτι δηλ. ἐπαναλαμβάνει ἀκριτὰ πληροφορίες ἀπὸ τὸν Οἰκονόμου. Ἐτσι λοιπὸν ὁ σημερινὸς προσκυνητὴς καὶ ἀναγνώστης τοῦ βιβλίου ἐπὶ ματαίῳ θὰ ἀναζητήσει τὰ «ὀγδοήκοντα κελία» τῆς μονῆς (σ. 20), τοὺς «τρεῖς συνεχόμενους ναῖσκους τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης, τοῦ ὁσ. Λουκᾶ τοῦ Στειριώτου καὶ τῶν Ἁγίων Ταξιαρχῶν» (σ. 21), ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ «παρεκκλήσιο τῶν Τριῶν Ταξιαρχῶν» ποὺ περιγράφει ὁ συγγραφέας, ἀφοῦ αὐτὰ κἀγκαν στὴν πυρκαϊὰ τῆς μονῆς τοῦ 1934· ὁ περιγραφόμενος πύργος μὲ τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁπ. Λουκᾶ στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου (σ. 21) ἔχει καταρρεύσει πρὶν ἀπὸ πολλὰς δεκαετίες.

Μὲ τὴν ἴδια μέθοδο ὁ συγγραφέας πραγματεύεται καὶ τὴν κατὰ παράδοσιν ὑπὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἱστορηθεῖσα εἰκόνα τῆς βρεφοκρατούσας Θεοτόκου,³ ἀντιγράφοντας τὴν περιγραφή ἀπὸ τὴ δημοσίευση τοῦ Ἀνδ. Ξυγγόπουλου.⁴ Καὶ ἐνῶ σὲ ἔκταση περίπου δύο σελίδων παραθέτει ἀκριτῶς τὰ ἐπιχειρήματα Ξυγγόπουλου καὶ

2. Θ. Τσεκούρας, *Χωρογραφικὴ καὶ Ἱστορικὴ περιγραφή τῆς Ί. Μ. Μ. Σπηλαίου*, Ἀθήνα 1916.

3. Ἄς σημειωθεῖ, ὅτι εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀνάγλυφη εἰκόνα ἐκ κηρομαστιχῆς τῆς βυζαντινῆς περιόδου στὸν εὐρύτερο ἑλληνικὸ χώρο.

4. Ἀνδ. Ξυγγόπουλος, «Ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Μ. Σπηλαίου», *ΑΕ* 1933 101-118.

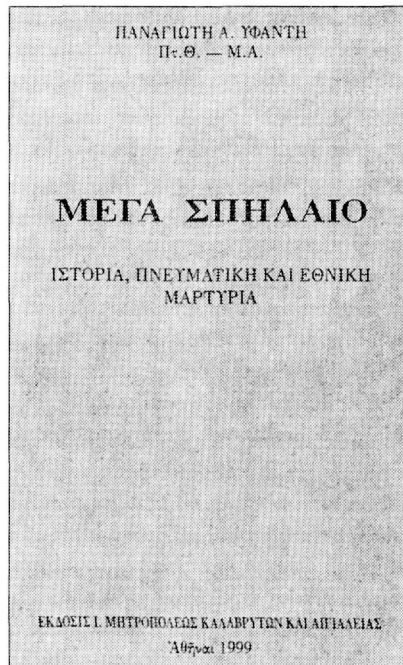
1. (Κ. Οἰκονόμος ἐξ Οἰκονόμων), *Κτιτορικὸν ἢ Προσκυνητήριον τοῦ Μ. Σπηλαίου*, Ἀθήνα 1840.

Σωτηρίου,⁵ που οδηγούν στη χρονολόγηση της εικόνας μεταξύ ΙΑ' και ΙΒ' αιώνας, το κεφάλαιο κλείνει με μια άοριστη αναφορά, ότι ίσως η εικόνα να αποτελεί όντως έργο του ευαγγελιστού Λουκά, όπως και κάποιιο ιστορικοί εικάζουν, παραπέμποντας σε έναν ιστοριοδίφη και σε ένα λεξικογράφο (σ. 24, σημ. 22). "Αν όμως προχωρούσε σε μία κριτική των επιχειρημάτων Ξυγγόπουλου και Σωτηρίου δε θα χρειαζόταν να δώσει την εντύπωση ότι, δεδομένης και της θεολογικής του ιδιότητας, αναγκάζεται να καταφεύγει στην ιστοριοδιφία, από την αγωνία μήπως καταρρίψει την αρχαιότητα παράδοση σχετικά με τον ευαγγελιστή Λουκά ως ζωγράφο της εικόνας. Δε σχολιάζεται, για παράδειγμα, ότι η χρονολόγηση στον ΙΑ' - ΙΒ' αι. συνάγεται από την άργυρη επένδυση (έσθητα) της εικόνας, ή όποια όμως θα μπορούσε κάλλιστα να έχει προστεθεί μεταγενέστερα. Επίσης δε σχολιάζεται καθόλου ή έγκαιστική τεχνική της εικόνας ή όποια χρησιμοποιήθηκε και παραπέμπει μάλλον στην παλαιοχριστιανική περίοδο, όπως μάς δείχνουν και οι ανάλογες διασωθείσες συναϊτικές εικόνες. Τέλος, ιδιαίτερα ενδιαφέρον ως παράλληλο είναι και η όμοιότητα ανάγλυφης, κηρόχυτης εικόνας της Βρεφοκρατούσης, σήμερα στην Γκαλερί Τρετjακον της Μόσχας, χρονολογούμενη στον έβδομο αιώνα.⁶

Στό ύποκεφάλαιο των "Επιγραφικών Μαρτυριών" (σ. 25-6) ό συγγραφέας παραθέτει —χωρίς καμία διευκρίνιση— μόνον τρεις από τις επιγραφές της μονής και χωρίς να παραθέτει τη βιβλιογραφία, όπου θα μπορούσε να ανατρέξει ό αναγνώστης για να βρει τις ύπόλοιπες.

Η πρώτη επιγραφή αναφέρεται σε ει-

κόνα της μονής που κάηκε στά 1934. Ό Σωτηρίου δημοσίευσε τό σπάραγμα της επιγραφής που έφερε ή εικόνα στά 1917.⁷ Ό κ. Ύφαντης παραθέτει ολοκληρωμένη την επιγραφή από τον Κ. Κυριακόπουλο, ό όποιος δέν «άναδημοσίευσε την επιγραφή» από τον Σωτηρίου, όπως ό συγγραφέας νομίζει, αλλά από άνέκδοτο χρφ. σημείωμα του Παναγίου Τάφου που την έσωζε όλόκληρη. Ό κατά τό συγγραφέα «κάποιος άνώνυμος ατόπτης» που κατέγραψε

τό σημείωμα ήταν ό πατριάρχης Ίεροσολύμων Νεκτάριος (1602-1676), όπως έχει αρκετές φορές γραφεί.⁸ Ό κ. Ύφαντης δε φαίνεται να μπήκε στον κόπο να δει τη

5. Γ. Σωτηρίου, «Περί της μονής του Μεγάλου Σπηλαίου και των έν αυτή κειμηλίων», *ΑΔ* 4 (1918), Παράρτημα 46-80 (ανάτύπωση στί: Έπετηρίς Καλαβρύτων 9 (1977) 110-154.

6. *Greek documents and manuscripts, icons and applied art objects from Moscow depositories*, (έπιμ. Β. Φόνιτης), Μόσχα 1995, σ. 77, εικ. 76.

7. Γ. Σωτηρίου, «Η εικόνα του Παλαιολόγου της μονής του Μεγάλου Σπηλαίου», *ΑΔ* 4 (1918) 30-44.

8. Κ. Κυριακόπουλος, «Επιγραφικά από τό Μέγα Σπήλαιον», Έπετηρίς Καλαβρύτων 12-13 (1980-81) 389-390 και ίδίως σ. 387 ύποσ. 2· Κ. Λάππας, «Τά προσκυνητήρια του Μεγάλου Σπηλαίου Καλαβρύτων», *Μεσαιωνικά και Νέα Έλληνικά* 1 (1984) 81-125.

φωτογραφία τῆς εικόνας⁹ ἄλλοιῶς πῶς νὰ ἐξηγήσει κανεὶς, ὅτι σὲ μία εἰκόνα πού παρίστανε τὴν ἔνθρονη βρεφοκρατούσα Θεοτόκο δίπλα σὲ ἓνα δεόμενο βυζαντινὸ εὐγενὴ ἐκεῖνος ἀνεγνώρισε δύο Παλαιολόγους αὐτοκράτορες (σ. 25). Ἡ δεόμενη μορφή δὲν ταυτίζεται μὲ αὐτοκράτορα ἀλλὰ μὲ τὸν Ἰωάννη Ἀσάν,¹⁰ ἀνηψιὸ τῆς αὐτοκράτειρας Εἰρήνης Ἀσανίνας Καντακουζηνῆς, ἡ δράση τοῦ ὁποῦο χρονολογεῖται μεταξὺ 1342-1352.

Τῇ δευτέρῃ ἐπιγραφῇ ἀντιγράφει ὁ συγγραφέας ἐπίσης ἀπὸ τὸν Σωτηρίου, χωρὶς νὰ μπαίνει κἂν στὸν κόπο νὰ τὴν ἀντιπαραβάλλει μὲ τὸ πρωτότυπο πού ἐκτίθεται σήμερα στὴν Αἰθουσα Κειμηλίων τῆς μονῆς, ἀποκαθιστώντας κάποιον μικρολάθη πού ἔκανε ὁ Σωτηρίου. Ὁ κ. Ὑφαντῆς ἐπεξηγώντας στὴ σ. 26 τὴν ἐπιγραφὴ πού φέρει ὡς ἔτος πυρκαϊᾶς τῆς μονῆς τὸ «ΑΧΜ» (= 1640) σημειώνει, ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ἐπῆλθε στὰ 1641 ἐνῶ ἀλλοῦ (σ. 51) ἀναφέρει τὸ ἔτος 1639.¹¹

9. Ἡ φωτογραφία ἀναδημοσιεύτηκε καὶ ἀπὸ τοὺς Σωτηρίου, «Περὶ τῆς μονῆς», σ. 30, εἰκ. 2· G. Millet, «Portraits byzantins», *Revue de l'art chrétien* (Novembre-Décembre 1911)· Chr. Zervos, *L'art en Grèce*, Παρίσι 1934, εἰκ. 355· *L'art byzantin du XIII siècle. Symposium de Sopocani 1965* (ἐπιμ. V. J. Djuric), Βελιγράδι 1967, σ. 75, εἰκ. 1, 82· H. Belting, *Das illuminierte Buch in der spätbyzantinischen Gesellschaft*, Χαϊδελβέργη 1970, εἰκ. 46-47.

10. Τ. Παπαμαστοράκης, «Μία αὐτοκρατορικὴ εἰκόνα στὸ Μέγα Σπήλαιον», στὸ: *Περίληψεις τοῦ 13ου Συμποσίου Βυζαντινῆς καὶ Μεταβυζαντινῆς ἀρχαιολογίας καὶ τέχνης*, Ἀθήνα 1993, σ. 48· ὁ ἴδιος, «Ioannes "redolent of perfume" and his icon in the Mega Spelaion Monastery», *Zograf* 26 (1997) 65-73· *Prosopographisches Lexikon der Palaiologenzeit*, Ἰωάννης Ἀσάν, Addenda zu Fasz. 1-8, Nr. 91366.

11. Γιὰ τὸ ἔτος τῆς πυρκαϊᾶς πρβ. καὶ Χ. Χοτζάκογλου, *Untersuchungen zur Geschichte, Architektur und Wandmalerei der Klosterkirche Mega Spelaion auf der Peloponnes* (διδ. διατριβή), Βιέννη 1997, τ. I-III καὶ κυρίως τ. I, σ. 146-7.

Κλείνοντας τὸ πρῶτο κεφάλαιο παραθέτει τὰ Μετόχια καὶ τὴν ἐγγεῖα περιουσία τῆς μονῆς, χωρὶς νὰ γίνετα ἀντιληπτό γιατί δὲν ἀκολουθεῖται μία συστηματικὴ ἀπαρίθμησή της, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸ χρυσόβουλλο (14ος αἰ.) ἕως τὶς μέρες μας, παρὰ παρατίθενται σκόρπιες πληροφορίες λαμβάνοντας ὑπόψιν μόνον τὸν Οἰκονόμου καὶ μία βενετικὴ ἔκθεσή τοῦ 17ου αἰ.

Στὸ δεῦτερο κεφάλαιο τῆς μονογραφίας (σ. 31-44) ἐπιχειρεῖται μία παρουσίαση τῶν Κτιτορικῶν τῆς μονῆς. Μολταυτὰ ἡ σωρεία λαθῶν καὶ παραχρονολογήσεων ὀδηγεῖ στὴν παραπλάνηση τοῦ ἀναγνώστη. Ἔτσι ὁ κ. Ὑφαντῆς ἀποδέχεται τὸν ΙΣΤ' ὡς τὸν αἰώνα πού ἐγραψε τὴν παράφρασή του ὁ Θεοδώρητος Λακεδαιμονίας, ἐνῶ ἡ ἔρευνα τὸν τοποθετεῖ στὰ τέλη τοῦ 17ου αἰ.¹² Ἀναφέρει λαθασμένα (σ. 36) τὸ 1764 ὡς ἔτος ἐκδόσεως τοῦ Κτιτορικῶ τοῦ Παρθένιου Πελοποννησίου (ἐκδόθηκε στὰ 1765),¹³ ἐνῶ σὲ ἄλλο σημεῖο (σ. 41) προτείνει συμπερασματικὰ τρεῖς ἀθθαίρετες χρονολογήσεις γιὰ τὴν ἴδρυση τῆς μονῆς: τὸν ΙΓ', τὸν ΙΕ' καὶ τὸν ΙΘ' αἰ. Στὸ ὑπόλοιπο τμῆμα τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου ὁ συγγραφέας ἀντιγράφει ἀπλῶς πληροφορίες ἀπὸ τὸ γνωστὸ ἄρθρο τοῦ Κώστα Λάππα γιὰ τὰ προσκυνητάρια τοῦ Μ. Σπηλαίου χρησιμοποιώντας συχνὰ τὶς ἴδιες λέξεις ἀλλάζοντας ἀπλῶς τὴ σειρά τους (πρβ. π.χ. σ. 37 μὲ τὴ σ. 97 τοῦ ἄρθρου τοῦ Κ. Λάππα).

Τὸ τρίτο κεφάλαιο διαγράφει τὴν πορεία τῆς μονῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνες καὶ ὑποδιαιρεῖται σὲ τέσσερα ὑποκεφάλαια: Φραγκοκρατία 1205-1430, Α' Τουρκοκρατία 1466-1684, Βενετοκρατία 1684-1714, καὶ Β' Τουρκοκρατία 1715-1821. Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς σελίδες ὁ συγγραφέας ἀντὶ νὰ προσκομίζει στοιχεῖα πού ἀπτονται τοῦ Μ.

12. Μ. Γεδεών, «Ἐκδόσεις ζητητέαι», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* 36 (1916) 19-22· Λάππας, ὁ.π., σ. 85.

13. Θ. Παπαδόπουλος, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία 1466-1800*, Ἀθήνα 1986, I, No 4673.

Σπηλαίο από δημοσιευμένα ὀθωμανικά ἔγγραφα,¹⁴ βραχέα χρονικά, βενετικές ἐκθέσεις¹⁵ ἢ περιγραφές περιηγητῶν¹⁶ (π.χ. Κυριάκος Ἀγκωνίτης,¹⁷ B. Randolph,¹⁸ W. Leake,¹⁹ Ag. Smith,²⁰ κ.ά.) πού ἐπισκέφθηκαν τὸ μοναστήρι περιγράφει ἀπλῶς τὰ θαύματα τῆς ἐφέστιας εἰκόνας, ὅπως αὐτὰ καταχωροῦνται ἀπὸ τὸν Οἰκονόμο καὶ ἀβασάνιστα τοποθετεῖ τὴν πρώτη γραπτὴ μαρτυρία γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Κερνίτζης στὸν ΙΣΤ' αἰ. (σ. 58, σημ. 32), ὅταν ἡ βιβλιογραφία τὴν ἀνάγει τουλάχιστον στὸν Γ' αἰ.²¹

Στὸ Δ' κεφάλαιο (σ. 75-120) ἐξιστορεῖται ὁ «Ἀγώνας γιὰ τὴν Ἐλευθερία 1821-1829», ὅπου σὲ ὀκτῶ ὑποκεφάλαια σκιαγραφεῖται ἡ δράση τῶν Μεγασπηλαίων Φιλικῶν, οἱ μάχες Λεβιδίου καὶ Ἀκράτας καὶ οἱ ἀνεπιτυχεῖς ἐπιθέσεις τοῦ Ἱμπραήμ κατὰ τῆς μονῆς στὰ 1827. Οἱ μακροχρόνιες καὶ οἱ γενικότερες σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὰ αἰτία συστάσεως τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας (σ. 76 κ.έ.) ἢ τὸ ρόλο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 (σ. 75-6) θυμίζουσι μᾶλλον ὑπεράσπιση ξεφεύγοντας ἀπὸ τὸ

θέμα τοῦ βιβλίου. Ἀντλώντας πληροφορίες ἀπὸ Ἀπομνημονεύματα ἀγωνιστῶν ἢ ἀπὸ δημοσιευμένα ἔγγραφα τῶν ΓΑΚ παρυσιάζει τὴ συμβολὴ τοῦ Μ. Σπηλαίου κατὰ τὸν ἀγώνα τῆς Ἀνεξαρτησίας. Ὡστόσο κουραστικὴ γιὰ τὸν ἀναγνώστη εἶναι ἡ συνεχὴς παράθεση αὐτούσιων ἐγγράφων, τὰ ὅποια κάλλιστα θὰ μπορούσαν νὰ εἶχαν φιλοξενηθεῖ στὸ ἤδη ὑπάρχον Παράρτημα μὲ τὸ «Ἀρχεῖο τῶν Ἰλικῶν», ἐνῶ σημαντικὴ κρίνεται καὶ ἡ παράλειψη πολλῶν ἄλλων πηγῶν πού φωτίζουν τὴ συμβολὴ τῆς μονῆς κατὰ τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα.²²

Ἡ ἱστορία τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου κατὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους διερευνᾶται στὸ Ε' κεφάλαιο (σ. 121-151). Στὰ δύο πρώτα ὑποκεφάλαια σκιαγραφεῖται τὸ κλίμα πού διαμορφώθηκε μὲ τὴν κήρυξη τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς ἐλλαδικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν Ἀντιβασιλεία (σ. 121-4), ἡ προσωπικότητα τοῦ Κων. Οἰκονόμου (σ. 124-133) καὶ ἡ διένεξή του μὲ τὸν Φαρμακίδη. Παρὰ τὶς ἐλλειπτεῖς βιβλιογραφικὲς παραπομπές τὸ κεφάλαιο διανθίζεται μὲ ἀνέκδοτες ἐπιστολές ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία Οἰκονόμου σχετικὰ μὲ τὴν ἴδρυση Θεολογικῆς Σχολῆς στὸ Μέγα Σπήλαιο, οἱ ὅποιες βρίσκονται στὸ Κέντρο Ἐρευνας τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ παρατίθενται στὸ Παράρτημα.

Τὰ ὑπόλοιπα τρία ὑποκεφάλαια (σ. 134-151) εἶναι ἀφιερωμένα στὴ δράση τῶν Κοσμᾶ Φλαμιάντου, τοῦ Παπουλάκου καὶ τοῦ Ἰγνατίου Λαμπροπούλου. Στὸ μοναχολόγιο τοῦ Μ. Σπηλαίου, ὅπως πρῶτος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος²³ σημειώνει

22. Πρβ. π.χ. Ἀρχεῖον Κανέλλου Δεληγιάννη. Τὰ ἔγγραφα 1779-1827 (μεταγραφὴ Εὐτυχία Λιάτα), [Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ 2], Ἀθήνα 1993, ἀρ. 75, 84, 131. Ν. Παπαδοπούλου, *Πρόμαχοι Μεγάλου Σπηλαίου καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀγωνιστοῦ τοῦ 1821 Παναγιώτου Ἀ. Νεζερίτη*, Πάτρα 1992.

23. Χρυσ. Παπαδόπουλος, *Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*, Ἀθήνα 1920, σ. 388.

14. N. Beldiceanu - Irene Beldiceanu-Steinherr, «Recherches sur la Morée (1461-1512)», *Südostforschungen* 39 (1980) 17-74.

15. K. Ντόκος, «Breve descrizione del Regno di Morea», *Ἐῶνα καὶ Ἐσπερία* 1 (1993) 81-143 καὶ ἰδίως σ. 123-4.

16. Πρβ. καὶ Κ. Σιμόπουλος, *Ξενοὶ ταξιδιώτες στὴν Ἑλλάδα*, Ἀθήνα 1975 μὲ πλῆθος ἀναφορῶν στὸ Μ. Σπήλαιο.

17. J. Colin, *Cyriaque d'Ancone. Le voyageur, le marchand, l'humaniste*, Παρίσι 1981, σ. 457.

18. B. Randolph, *The present State of the MOREA called anciently Peloponnesus*, Λονδίνο 1689 (Ἀνατύπωση Ἀθήνα 1966) [Βιβλιοθήκη ἱστορικῶν μελετῶν 18] σ. 15-16.

19. W. Leake, *Travels in the Morea*, Λονδίνο 1830.

20. Ag. Smith, *Glimpses of Greek Life and Scenery*, Λονδίνο 1884, σ. 242 κ.έ.

21. Χοτζάκογλου, *ὁ.π.*, τ. I, σ. 62, ὕψ. 35.

—και όχι ο Κονιδάρης, όπως γράφει ο κ. Ύφαντης (σ. 137)— φαίνεται να περιλαμβάνόνταν και ο Παπουλάκος,²⁴ γιά τόν όποιο παρατίθενται ενδιαφέροντα στοιχεία και αύτούσια έγγραφα άντλούμενα από τήν άνέκδοτη διατριβή τής Θ. Σταθοπούλου στό Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Τό κεφάλαιο αυτό ολοκληρώνεται μέ μία πολύ λιτή άναφορά στην πυρκαϊά τοῦ 1934 και στόν έμπρησμοῦ τής μονής από τά ναζιστικά στρατεύματα τό 1943. Πέρα από τή μοναδική —και λανθασμένη— παραπομπή (σ. 145, σημ. 51) ό συγγραφέας δέν αξιοποιεῖ ύλικό τών έφημερίδων τής έποχής ή μαρτυρίες αύτοπτών μαρτύρων μοναχών, ώστε να προσφέρει κάποια πρωτότυπη συμβολή.

Τό έκτο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου («Τό Μέγα Σπήλαιο και ή Παιδεία» σ. 153-160) ακολουθεῖ ένας σύντομος Ἐπίλογος (σ. 161-4) πού συνοψίζει τή διαχρονική, πνευματική άκτινοβολία τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου.

Ἐδῶ ό συγγραφέας παρέχει μία άνασκόπηση τής Ιστορίας τής Σχολής τοῦ Μ. Σπηλαίου (σ. 153-5) αλλά και μία άναφορά στην πάλαι πλούσια μοναστική βιβλιοθήκη (σ. 155-160), χωρίς όμως να αξιοποιούνται οι πληροφορίες από τά Μαθηματάρια²⁵ τοῦ Μ. Σπηλαίου, οὔτε επίσης και τό ότι στη μονή λειτουργοῦσε Σχολεῖο μέχρι μερικές δεκαετίες πρίν.

Ἄναφερόμενος στη Βιβλιοθήκη ό κ. Ύφαντης ἀναλίσκεται στην περιγραφή κάποιων κωδίκων τής, όπως τούς κατέγραψε ό Ν. Βέης, πρίν τήν πυρκαϊά τοῦ 1934. Γιά τή σημερινή κατάσταση δέ γίνεται λόγος, ενώ ἀναξιοποίητα μένουν τά στοιχεία τής ἀποστολῆς έρευνητῶν τοῦ Μορφωτικοῦ Ἰ-

δρύματος Ἐθνικῆς Τραπέζης μέ έπικεφαλῆς τόν Ἄγ. Τσελίκα.²⁶ Διερωτώμενος ό συγγραφέας γιά τό ἄν λειτουργήσε τό μοναστήρι έργαστήριο άντιγραφῆς κωδίκων ἀποφαίνεται ἀρνητικά, διότι στόν Κατάλογο τοῦ Α. Πολίτη²⁷ έντοπίζει μόνον τόν κώδικα 2248 πού άντεγράφη στό Μ. Σπήλαιο (σ. 160). βέβαια μερικές σελίδες παρακάτω στό ἴδιο βιβλίό ό Α. Πολίτης ἀναφέρει ἄλλον έναν κώδικα άντιγραμμένο στό Μ. Σπήλαιο, ενώ ἀγνοοῦνται οι μαρτυρίες τών Σ. Λάμπρου και Ν. Βέη γιά τό θέμα.²⁸

Συμπερασματικά διαπιστώνει εύκολα κανείς ότι στην παρούσα μελέτη ἀρκετά βασικά κεφάλαια τής Ιστορίας τοῦ Μ. Σπηλαίου έμειναν παντελῶς ἀνέγγιχτα: οι τοιχογραφίες και ή ἀρχιτεκτονική τοῦ Καθολικοῦ, οι σχέσεις τής μονής μέ τήν Ὀμογένεια στη Βενετία²⁹ και τήν Τεργέστη,³⁰ ή δράση τών Μεγασπηλαιωτῶν κατά τής κυβερνήσεως Μαυροκορδάτου και ή παρασημοφόρησή τους από τόν Ὅθωνα,³¹ οι καλλιτεχνικοί θησαυροί και κειμήλια πού φυλάσσονται σήμερα στό μοναστήρι, οι έντυπώσεις τών περιηγητῶν, οι άποτυπώ-

26. Ἄγ. Τσελίκας, «Καλάβρυτα. α. Μονή Μεγάλου Σπηλαίου», ΔΙΠΑ 4 (1984-1987) 25, 219-220.

27. Α. Πολίτης, Κατάλογος χειρογράφων τής Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Ἑλλάδος, ἀρ. 1857-2500, Ἀθήνα 1991, σ. 279, ἀρ. 2258.

28. Σ. Λάμπρος, «Σύμμικτα», ΝΕ 4 (1907) 495. Ν. Βέης, «Κατάλογος τών χρφ. κωδίκων τής έν Ἀροανεῖα μονής τών Ἄγ. Θεοδώρων», Ἐπετηρίς Παρνασσῶ 9 (1906) 72, ὑποσ. 2. Prosopographisches Lexikon der Palaiologenzeit τ. V, Ἀαρόν Ἰωσήφ.

29. Εὔτ. Λιάτα, «Ἐνας Ἑλληνας έμπαρος στη Δύση», στό: Ροδονιά, τ. Ι, Ρέθυμνο 1994, σ. 279-297. ή ἴδια, «Μαρτυρίες γιά τήν πτώση τ' Ἀναπλιῶ στός Τούρκους», Μνήμων 5 (1975) 101-156.

30. Ο. Κατσιαρδῆ-Hering, Ἡ ἑλληνική παρουσία τής Τεργέστης (1751-1830), Ἀθήνα 1986, τ. Ι, σ. 210, ὑποσ. 59.

31. Ἰω. Πετρόπουλος - Αἰκ. Κουμαριανοῦ, «Περίοδος βασιλείας τοῦ Ὅθωνος», στό: Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους, Ἀθήνα, Ἐκδοτική Ἀθηνῶν, 1977, τ. Π', σ. 8-104 και κυρίως σ. 86.

24. Πρβ. επίσης και Χρ. Γιανναροῦ, Ὁρθοδοξία και Δύση στη νεοτέρα Ἑλλάδα, Ἀθήνα 1992, σ. 288 κ.έ. Μ. Στασινοπούλου, «Ἡ μετάβαση στη σοφή Εὐρώπη και οι συνέπειές τής. Ὁ ἀρχιμανδρῆτης Γρηγόριος Καλαγάνης», Ἐρανιστής 21 (1997) 301-325 και ἰδίως σ. 314, 318-9.

25. Ἄγγ. Σκαρβέλη-Νικολοπούλου, Τά μαθηματάρια τών ἑλληνικῶν σχολείων τής Τουρκοκρατίας, Ἀθήνα 1994, σ. 637 κ.έ.

σεις τῆς μονῆς σέ χαρακτηριστικά,³² ἡ σημερινή ζωὴ καὶ δράση τοῦ μοναστηριοῦ. Ἡ ἀνυπαρξία φωτογραφικοῦ ὕλικου — ἔστω καὶ ἀσπρόμαυρων χαρακτηριστικῶν ποὺ δὲ θὰ ἀνέβαζαν τὸ κόστος τοῦ βιβλίου—, ἡ ἔλλειψη εὔρετηρίων, οἱ ἔλλιπείς τρόποι παραπομπῶν ὑποβαθμίζουν περαιτέρω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσπάθειας συγγραφῆς τῆς ἱστορίας τῆς καλαβρυτινῆς μονῆς. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο συντεθῆ τὸ ψηφιδωτὸ αὐτὸ πόνημα, δηλαδή διὰ τῆς συρραφῆς κειμένων διαφόρων συγγραφέων χωρὶς καμμία κριτικὴ τῶν ἐπιχειρημάτων τους, ἀσφαλῶς δὲν τὸ τοποθετεῖ μεταξὺ τῶν ἔργων ποὺ προάγουν τὴν ἔρευνα στὸ συγκεκριμένο θέμα καὶ στὸ ὁποῖο ὁ μελλοντικὸς ἐρευνητὴς θὰ μπορούσε νὰ παραπέμπει, ἐνῶ τοῦ ἀποστερεῖ συνάμα καὶ τὸν τίτλο τῆς πρωτότυπης συγγραφῆς, κάτι ποὺ ἐνδεχομένως νὰ ὑπῆρχε στὶς προθέσεις τοῦ συγγραφέα.

Ἔτσι καὶ οἱ ὅποιες χρησιμὲς ἐπισημάνσεις στὶς ὁποῖες προβαίνει ὁ συγγραφέας, κινδυνεύουν νὰ περάσουν ἀπαρατήρητες ὑπὸ τὸ βᾶρος τῆς πληθώρας τῶν ἀνακριβειῶν, ἐνῶ ἡ μέτρια ἐρευνητικὴ διάθεση γιὰ τὸ θέμα του ἐπισκιαρίζει ὀλόκληρο τὸ ἔργο του.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὰ ἐπιστημονικὰ

μέσα καὶ οἱ δυνατότητες ἔχουν πολλαπλασιασθεῖ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ καλὴ πρόθεση ἀλλὰ ἀποτελεῖ ὑποχρέωση πρὸς τὸν ἀναγνώστη καὶ τὴν ἱστορικὴ ἔρευνα οἱ ἀπαιτήσεις νὰ εἶναι ὑψηλές καὶ τὰ κριτήρια τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας νὰ καθίστανται αὐστηρά.

Προβληματίζονται ὅμως ἐργασίες, ὅπως ἡ κρινόμενη μὲ τίς σοβαρὲς ἀδυναμίες της, ὅταν ὄχι μόνον δὲ συνάδουν μὲ τὸν ἱστορικὸ λόγο ἀλλὰ συνάμα ἐμπλέκουν καὶ ἐκθέτουν θεσμούς, ὅπως τὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ποὺ προχώρησε στὴ βράβευσή. Τὸ ἱερὸ καθίδρυμα μάλιστα χάνει αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ βρεῖ καὶ στὴ σύγχρονη βιβλιογραφία μιὰ ἀξιοπρεπὴ ἀντιπροσώπευση, ὅπου ὁ ἀναγνώστης, εἰδικὸς καὶ μὴ, θὰ μπορεῖ, διαχωρίζοντας τίς προκαταλήψεις καὶ μυθεύματα τῶν περασμένων αἰώνων ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια ἀλλὰ καὶ μὲ σεβασμὸ πρὸς τίς ἀρχέγονες παραδόσεις, νὰ γνωρίσει τὴν ἱστορία, τὴν προσφορὰ καὶ τὴ σημασία της. Νὰ εὐχηθοῦμε γιὰ τὸ μέλλον, ὁ πνευματικὸς φάρος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἡ δραστηρία Μητρόπολη Καλαβρυτίων καὶ Αἰγιαλείας, νὰ λάβει ξανά ἀνάλογη πρωτοβουλία, ὥστε νὰ ἀναδειχθεῖ, ὅπως ἀρμόζει, ἡ ἱστορία, δράση καὶ προσφορὰ μιᾶς ἀπὸ τίς σημαντικότερες μονῆς τῆς Πελοποννήσου.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Γ. ΧΟΤΖΑΚΟΓΛΟΥ

32. Ν. Παπαστράτου, *Χάρτινες εἰκό-
νες. Ὁρθόδοξα χαρακτηριστικά 1665-1899*, τ.
II, Ἀθήνα 1986, σ. 509 κ.ἑξ.

Ρένα Μόλχο, *Οἱ Εβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης 1856-1919: μιὰ ἰδιαίτερη κοινότητα*, Θεμέλιο Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη, Ἀθήνα 2001, 333 σ.

Τὸ βιβλίο της κ. Ρ. Μόλχο ἐρχεται νὰ καλύψει ἓνα μεγάλο κενὸ στη φτωχὴ ἐλληνικὴ ἱστοριογραφία σχετικὰ με τίς εβραϊκές κοινότητες τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου. Εἰδικὰ γιὰ τὴν εβραϊκὴ κοινότητα τῆς Θεσσαλονίκης, μιὰ κοινότητα ποὺ καθόριζε γιὰ αἰῶνες τὴ φυσιογνωμία τῆς τελευταίας, τὸ κενὸ ἦταν περισσότερο αἰσθητὸ, δεδομένου ὅτι ἡ εβραϊκὴ παρουσία δὲν προσφέρεται γιὰ τὴν προβολὴ τῆς ἐλληνικότητας τῆς πό-

λης, ὅπως εὐστοχα σημειώνεται στὴν εἰσαγωγή (σ. 20). Ὁ στόχος τῆς προβολῆς τῆς ἐλληνικότητας, ἄλλωστε, συντέλεσε, ουσιαστικά, στὴ μείωση ἢ στὸν ἐξοβελισμό των Εβραίων στο σύνολό τους ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ ἱστοριογραφία, μέχρι πρόσφατα. Καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ἱστοριογραφία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ συλλογικὴ μνήμη τῆς Ἑλλάδας» (σ. 15). Εἰς οὐ καὶ τὰ προβλήματα ταυτότητας ποὺ περιγράφει ἡ συγγραφέας στὸν πρόλογο.